

O BOTĚ, KTERÁ SI ŠLAPALA NA JAZYK

„Tak fem fafe febou fkofo fekla,“ zavzdychala nešťastně levá semišová bota. „Uf fážně nefím, fo f tím mám děfat.“

„Co říká, my jí nerozumíme!“ ozvaly se z rohu trochu zablácené a stářím nahlučlé holínky.

„Říká, že sebou zase skoro sekla a že už vážně neví, co s tím má dělat,“ tlumočily holínkám sandále.

„Vy se jednou ještě někde přerazíte,“ vyjádřily svou obavu holínky. „Kdykoli vyjdete ven, tak to zavání malérem.“

„To obě dobře víme,“ zanaříkala pravá semišová bota. A nebude to dlouho trvat. Jak k tomu ale přijdu já?“ vzdychala. „Jsem v tom nevinně a podívejte se na mě, jak jsem už celá odřená z toho věčného zakopávání levé boty – a to nás nosí pan Karlíček necelý měsíc! Takhle brzy obě skončíme v popelnici.“

„Brrr,“ otráslly se tou představou sandále. „Copak s tím nejde něco dělat?“

„To je nefefitelná fituafe,“ pronesla odevzdaně levá semiška. „Ať dělám, fo dělám, pofád fakopáfám.“

„Všechno má nějaké řešení,“ vložil se do hovoru starý zouvák. „Zakopáváte proto, že si šlapete na jazyk. Už jsem vám to říkal několikrát. Dojděte si k doktorovi, ten vám pomůže.“

„Já mám náhodou jafyk v pofádku a fádného doftofa nepotfebuju,“ pravila dotčeně levá semiška a na důkaz, že mluví pravdu, ho dost neslušně na zouvák vyplázla.

„Fidíte? Aááááááá!!!“

„Vám je zbytečné cokoli říkat,“ pronesl zouvák a obrátil se k deštníku. „Komu není rady, tomu není pomoci. Nemám snad pravdu?“

Deštník ale neměl náladu na nějaké vybavování, už dlouho nepršelo a on byl nervózní z toho, že je stále doma, tak jen něco nesrozumitelného zabručel. A že i ostatní boty se tvářily všelijak, zouvák se o levou semišku už dál nestaral.

Tohle věčné zakopávání ale nešlo z hlavy ani panu Karlíčkoví. „To bude pitím,“ říkal si při každém novém zaškobrtnutí. „Asi bych se měl nad svým životem trochu zamyslet a něco s ním udělat, než bude pozdě.“

Ale jelikož od myšlenky k činům bývá někdy dost daleko, zůstal pan Karlíček jen u té myšlenky a občas hrozilo, že zakopne a upadne.

A tak to šlo několik dalších dní.

Jednoho rána se pan Karlíček k údivu obou semišek vydal místo do práce opačným směrem, kde na něj u autobusové zastávky čekala hezká černovláška s malým šestiletým chlapcem, který byl věrnou kopií pana Karlíčka.

„To jsi hodný, Petře, že budeš chodit s Ríšou na logopedii tenhle týden zase ty,“ řekla mu na uvítanou. „Nám se zatím příliš nedaří,“ dodala rychle, neboť autobus už vjížděl do stanice. „Zítra zase tady,“ stačila ještě zvolat, zamávat a byla pryč.

„Ani mi nedala pufu,“ smutnil chlapec.

„To nechala na mně,“ řekl pan Karlíček, objal chlapce a dal mu takovou mlaskavou, že by ji slyšely určitě i nahluchlé holínky, kdyby je měl na nohou.

„Au, dáfej pofol, tati, fdyt' pífáš,“ poškrábal se Ríša na tváři. „Fafe fi fe neholil, uf máf fofyf fako Kfakonof.“

„Zítra už budu mít tvářičku jako miminko,“ sliboval pan Karlíček a pohladil synka po vlasech. „Ale už dost řečí, musíme jít, ať nepřijdeme pozdě.“

„Fdyt' on mluví fako já,“ žasla levá semišová bota, „flyfíf?“

Pravá bota slyšela, ale než mohla odpovědět, pan Karlíček tahle 3 ef své levé boty nezvládl.

„Krucí,“ vyklouzlo mu, a byl na zemi. Malý Ríša se na něj smutně podíval.

„To jsem nabral botou kámen,“ vysvětloval chlapci, ale viděl, že mu malý Ríša nevěří. Marně se ho pokoušel rozveselit povídáním, synek zarytě mlčel až k ordinaci.

„Tak ukaž, Ríšo, jak jsi doma pilně trénoval,“ řekla usměvavá paní doktorka, hned jak vstoupili.

„Kafe, fíky, fotbal, flek,“ spustil Ríša jako kulomet.

„Výborně,“ pochválila jej paní v bílém, „a teď slova na er.“

„Fyba, fohlík, fýma, fok, fomán.“

„To stačí,“ přerušila paní doktorka Ríšovu palbu.

„Tohle ti nejde. Jak spěcháš, tak si ještě víc šlapeš na jazyk,“ pravila vlídně. „Mluv pomalu a uvidíš, že to bude lepší.“

„Tak ten fouvák měl nakonef pfavdu,“ pravila levá semiška polohlasně. „Flapu fi na fafyk, pfoto pofád fakopáfám.“

„Tak si říkej slova s chlapcem,“ radila jí pravá semiška. „Když se budeš jen trochu snažit, určitě to svedeš.“

„No, fkufit to můfu,“ řekla odhodlaně levá bota a začala společně s Ríšou opakovat všechna slova po paní doktorce.

„Sníh – fníh, sáček – fáfek, ruka – fuka, sandále – fandále,“ snažila se semiška, a jelikož v procvičování pokračovala i venku, měl chudák pan Karlíček co dělat, aby opět neskončil na zemi.

Co si ten kluk o mně asi může myslet, honilo se mu hlavou a byl rád, že synka předal paní učitelce ve školce. Po práci si ale přesto posezení u piva s kamarády neodpustil. „Snad nebude tak zle,“ chlácholil se.

Ale bylo.

Sotva druhý den ráno došel k autobusu (dvě zakopnutí), pustila se do něj ta hezká černovláska.

„Tak ty jsi prý včera upadl,“ začala přísně místo pozdravu. „Já myslela, že už jsi s tím skončil. Takhle abych se ti bála Ríšu vůbec svěřit.“

„Copak tys nikdy nezakopla?“ obhajoval se pan Karlíček, ale styděl se za tu lež sám před sebou. „Pro jeden pád ze mě uděláš bůhví koho. Víš dobře, že mám Ríšu rád a umím se o něj postarat.“

Černovláska zaváhala. „To si povíme jindy, teď to přece nebudeme řešit,“ ubrala ze svých výčitek a rozhlédla se po lidech. „A také na to není ani čas,“ pravila. „Už mi to jede. Tak zatím pa a pozor na kameny,“ dodala trochu uštěpačně a zmizela za dveřmi autobusu.

Cesta na logopedii byla pro oba Karlíčky jedním velkým utrpením.

Malý Ríša si procvičoval slova na er, levá semiška s ním a pan Karlíček přes všechno snažení opět na rovné cestě několikrát zakopl, div že neupadl.

„Ty fnad neumíš chodit,“ hodnotil jeho chůzi synek.

„Jsem trapnej. Končím s pitím. Přece nejsem takovej slaboch, abych to nevydržel. Co zvládli jiní, zvládnou také,“ říkal si pan Karlíček a vůbec netušil, co je opravdovou příčinou jeho nesnází.

V ordinaci už na Ríšu čekala usměvavá paní doktorka.

„Rak... rýže... rohlík... rok... rosa,“ začala pomalu a zřetelně s výslovností, hned jak se posadil.

„Fak... fýfe... fohlík... fok... fofa,“ šlapal si na jazyk chlapec i levá bota.
A tak to šlo celou půlhodinu.

Fobot byl robot i chobot a řípa byla řípa i lípa.

Ale usměvavá paní doktorka byla stále stejně usměvavá a milá, jako když přišli,
a tak se Říša i levá semiška nebáli po ní opakovat.

„Fofýf... fafa... fáno,“ snažili se oba vyslovit správně slova rorýs, fara, ráno.

„A teď zkusíme slovo ruda,“ řekla paní doktorka.

„Fuda,“ vylétlo z Říši.

A vtom se to stalo.

„Ruda,“ pronesla pomalu levá semiška.

Nejdříve si ani neuvědomila er, které zaznělo, ale když vedle ní pravá bota nevě-
řičně vykřikla, rázem jí to došlo.

„Ruda, ruda,“ volala, celá rudá, nemohla věřit vlastním uším, že to dokázala.

„Ruda, rudý, rulík,“ drnčela dál. „Já už mluvím správně. Slyšíš?“

A pravá semiška souhlasně přitakávala.

Tak docela to pravda ještě nebyla, neboť několikrát jí písmeno ef skočilo tam,
kam nemělo, a venku si u slova řeřicha tak šlápla na jazyk, že nezachytit pana Karlíč-
ka náhodný chodec, kdo ví, jak by to dopadlo. Tohle škobrtnutí bylo ale už opravdu
tím posledním, kterého se kdy dopustila. Zároveň ale bylo i tou poslední pomyslnou
kapkou pro pana Karlíčka.

„A dost,“ řekl si pevně.

Večer se po práci k údivu kamarádů s nimi nevydal na pivo, ale zamířil nejkratší
cestou domů. Když pak ráno dorazil na autobusovou zastávku bez jediného zakopnu-
tí, a stejně jistě dovedl i Říšu na logopedii, cítil se docela spokojeně.

„Dobře jsem udělal,“ říkal si, a když ze synka místo obvyklého famena vyšlo „ra-
mena“ a místo fadost zaznělo „radost“, tak i radost pana Karlíčka neznala mezí. Hned
jak vyšli ven, vzal Říšu do cukrárny na velký zmrzlinový pohár a vůbec mu nevadilo, že
přišel pozdě do práce.

Od toho dne už se pan Karlíček žádného alkoholu nikdy ani nedotkl. Že za jeho
vyléčení může levá semiška, mu ale neřekneme. On má nyní pan Karlíček stejně už
jinou zábavu než vysedávat s kamarády u piva. Vrátila se mu totiž žena. Ano, ta hezká
černovláska, a samozřejmě že nepřišla sama.

„Vidíš, Říšo, když to tatínek dokázal, můžeme být zase všichni spolu,“ řekla a šla udělat k večeři svíčkovou, protože tu měli ti její dva Karlíčkové ze všeho nejraději.

Ted' spolu všichni tři chodí na procházky. A pan Karlíček nedá dopustit ani na svou znovu nalezenou rodinu, ani na své semišky, protože jak říká: „Takhle pohodlné boty jsem ještě nikdy neměl.“

